

Száz éve született P. Alszeghy Zoltán SJ

2015. január 16-án a római Gergely Egyetemen emléknapot tartottak P. Alszeghy Zoltán tiszteletére, „A cento anni dalla nascita del gesuita Zoltán Alszeghy – Il teologo originale” címmel. Néhány méltatással mi is tisztelgünk a XX. század nagy magyar teológusa előtt.

A jubileumra készülve az elmúlt években idehaza is két kötet jelent meg, amit most különösképpen is ajánlunk a Kedves Olvasók figyelmébe:

- Alszeghy Zoltán és Maurizio Flick, Dogmafejlődés, dogmaértelmezés (Jezsuita Kiadó)
- Seszták István: Bűn és kiengesztelődés Alszeghy Zoltán SJ teológiájában (Nyíregyháza, 2005.)

Osservatore Romano 2015. január 14. szerda 5. oldal:

Alszeghy Zoltán atya (Budapest 1915 – Róma 1991), magyar jezsuita és a dogmatikai teológia professzora, termékeny teológiai munkásságát – nagyrészt olasz nyelven megjelentetve – a szintén jezsuita és professzor kolléga, Maurizio Flickkel kettős aláírása jellemezte. A Gergely egyetem e két professzorának a velük egyidős és a II. Vatikáni Zsinatot követő teológusnemzedékek sokasága köszönheti akadémiai képzését. Az ő meghatározó indíttatásuk révén született meg az olasz Teológia Társulat 1967-ben Nápolyban. A két oktató intenzív akadémiai elkötelezettsége – főként a múlt század második felében – jelentős mértékben hozzájárult a teológiában alkalmazott módszertan megújulásához.

A száz éve született mester tiszteletére a Pápai Gergely Egyetem január 16-ára dogmatikai teológia napot rendezett. A találkozót Maurizio Gronchi és Dario Vitali felszólalásai nyitják meg, melyek megvilágítják P. Alszeghy

fundamentális teológiai és krisztológiai alapelveit. Őket magyar oktatók előadásai követik. Patsch Ferenc Alszeghy Zoltán életrajzi és teológiai arculatát mutatja be, míg Seszták István a bűnbánat szentsége antropológiai és szentháromságtani aspektusait vázolja fel. A délután során az előadók és a doktorandusok a teológiai módszer tekintetében szembesítik véleményeiket.

Alszeghy atya intellektuális pályafutása *Az istenszeretet elmélete Szent Bonaventúránál* (1946) doktori disszertációjával indul, ami aztán a teológiai antropológia olyan nagyobb témái felé fordul, mint a kegyelemtan (*Nova creatura*, 1956; *Il vangelo della grazia*, 1964), a teremtés (*Il Creatore*, 1959; *I primordi della salvezza*, 1978), a bűn és a megváltás (*Il peccato originale*, 1972; *Il sacramento della riconciliazione*, 1976; *Il mistero della Croce*, 1978). Ugyanakkor foglalkozott az antropológia értekezéseinek módszertani újrafeldolgozásával (*Anthropologia theologica*, 1967-1968; *Fondamenti di antropologia teologica*, 1969; *L'uomo nella teologia*, 1971) és magával a teológiával (*Lo sviluppo del dogma cattolico*, 1967; *Come si fa la teologia*, 1974).

A vizsgált témák tágassága, azok bármelyike szemléletmódjának eredetisége, az alkotás időbeli íve (zsinat előtt és után) már önmagukban elégések annak a megállapítására, hogy a kortárs teológia legnagyobb alakjainak egyikével állunk szemben, akinek azonban sajnos nem jutott ki az őt megillető elismerés. Könyveik sok nyelvre történt lefordítása és a tanításban eltöltött hosszú idő ellenére, alakja – P. Flick rendtársával együtt – mintha félhomályba borult volna.

Ennek ellenére, ha napjainkban a keresztény hitérzék abban a helyzetben van, hogy a keresztény közösséget úgy képes szemlélni, mint a helyet, ahol a teológia megszületik, és meg tudja becsülni Krisztus primátusát a teremtésben, korrekt módon interpretálni tudja az eredeti bűnt a fejlődés kulcsával, képes megérteni a katolikus dogma dinamikus jellegét és a kereszt titkát üdvözítő távlatban tudja olvasni, ez mind-mind az Alszeghy és Flick által javasolt teológiai megújulásnak köszönhető. A módszertan újra átgondolása által műveiken keresztül a keresztény hit bibliai és dogmatikai témáit átértelmezték. Munkásságuk kiemelkedő jelentőségű azok eredetisége szempontjából, amit újból fel kell fedezni.

Merész vállalkozás lenne ebben a tekintetben azonosítani Alszeghy atya teológiai tevékenységét, mert a művek legnagyobb részét Flickkel együtt kettesben, pontosabban „négykezesben” írták, anélkül, hogy meg lehetne

bármiben is különböztetni a két szerzőt. A módszer felülvizsgálatán keresztül végig gondolták a keresztény hit bibliai és dogmatikai tételeit

Felfedezésre váró hozzájárulás

Valójában ez a vonás, túl azon, hogy unicum a 20. század teológiájában és főként a Jézus Társaságában, különleges figyelmet érdemel, amennyiben rámutat a gondolat és a kifejezések harmonizálásának egészen nem mindennapi képességére, ráadásul ugyanazon teológiai fakultás két kollégája között, mint egy egészen ritka intellektuális és spirituális közösség gyümölcse.

Annak megerősítésére, hogy ugyanolyan joggal P. Alszeghynek tulajdonítsuk az együtt írt teológia művek közös szellemi atyaságát, túl a tanításában ajánlott gondolatai kifejtésén, aminek sok tanítványa még ma is tanúja lehet, számításba vehetjük azt a ritkaságszámba menő és értékes interjút, amit Angelo Amato bíboros készített a professzorunkkal 1989. október 7-én («Ricerche Teologiche», I/1990), amelyben magára vállalta a megfontolások és távlatok személyes felelősséget.

Főként a *Kereszt titka*, sajnos nem eléggé ismert művében juttat kifejezésre egy egészen nem hétköznapi gondolatot. Nagyobb jelentőségű ellenben a *Hogyan születik a teológia* műve, mely döntő mértékben hozzájárult a zsinat utáni teológiai módszertanhoz, főként a szisztematikus módszertanhoz. Amikor megkérdezték őt napjaink nagy teológiai aktualitásairól – mint például a II. Vatikáni zsinat pasztorális vagy doktrinális jellegéről szóló vita kapcsán – cseppet sem habozott Yves Congar atyával együtt szólni, aki a „pasztorális” jelzőt úgy értelmezte, mint a keresztény doktrína kifejtését a kortárs világ életében. Ami pedig a nem keresztények üdvössége kérdését és a vallások értékét illeti, előszeretettel tágította ki a horizontot az egész emberiségre, amellyel Krisztus saját benső világát és az életét közli, hogy végül elérkezzék a kereszt és a feltámadás megtagasztalásán keresztülmenő önátadás teljességéig. „Ez a hatás nyilván minőségi értelemben erősebb, amikor azt az egyházhoz tartozás látható jellege is közvetíti, mint a prédikációja és a szentségei. Mindenesetre nem szorítkozik pusztán csak az egyházra. Emlékezzünk csak a janzenista ellenes tanításra, mely megállapítja, hogy van kegyelem az egyházon kívül is. (v.ö. Denzinger – Schönmetzer 2429). A kegyelem pedig Jézus benső életének közlését jelenti. Szerintem ez a II. Vatikáni zsinat tanításának igazi

értelme azok esetében, akik kapcsolatba kerülnek a húsvéti titokkal. (...) Jézus közli magát azoknak is, akik nem ismerik őt”.

P. Alszeghy, a teológia és a lelki élet mestere, aki bőségesen eltékozolta magát sok fiatal pap és szerzetes lelki vezetésében, alázatosan kidolgozott egy teológiát Flick rendtársával, ami fennmaradt testvéri módon egészen a halálig és bátorította az olasz teológia gyarapodását, egy növekvő kulturális gyarmatosítás korszakában. Talán ennek a sokszor meg nem becsült két értéknek tulajdonítható a mulasztás a teológiai és hiteles egyházi reflexió eredeti hozadékával szemben, aminek újraértékelése ránk váró feladat.

Fordította: P. Vértesaljai László SJ

* * *

ALSZEGHY ZOLTÁN

Alszeghy Zoltán (1915-1991) magyar teológus Budapesten született. Édesapja, Alszeghy Zsolt, a neves irodalomtörténész hívta fel a gimnazista figyelmét Jézus Társaságára. 1933-ban lépett a rendbe. Hazai filozófiai és teológiai tanulmányai után, 1939-ben Rómába küldték előjárói. Itt szentelték pappá 1942. május 13-án.

Maga Alszeghy Zoltán így számolt be sorsának alakulásáról: „Eleinte a Magyar Kultúrával összefüggő munkák felé voltam irányítva. Később filozófiatanárnak jelöltek ki. Aztán a Gregoriana kért egy tanárt a magyar rendtartománytól. P. Napholz provinciális engem jelölt ki. Hozzátette: Nem kell megijedni, 10 év múlva hazajöhet. Eleinte a középkori teológia-történet volt a szakom. De az 'üzem' szükségletei lassankint a dogmatika felé sodortak. Legjobb munkámnak az eredeti bűnről való könyvemem tartom, melyet kedves barátommal, P. Flick-kel együtt írtunk...”[\[1\]](#)

Nem 10 évet töltött Rómában, hanem – a magyar politikai viszonyok miatt is - négy és fél évtizedet. Tanári működése során több száz kispap és más hallgatója volt, közülük számosan főpásztorok lettek.

1946-tól 1988-ig volt a Gergely Egyetem hittudományi karán a dogmatika tanára, 1954 és 1961 között e kar dékánja is. Tanárként több teológus-nemzedéket oktatott. Tudományos munkássága világszerte ismert. A hatvanas években az egész világon elterjedt teológiai tankönyveket írt olasz rendtársával, Maurizio Flick (1909-1979 közreműködésével, és a bűnbánat

szentségének reformja iránt érdeklődött. Mint jelezte, főművének tartotta az eredeti bűnről szóló munkáját (*Il peccato originale*, 1972). Jelentős még az eredetileg M. Flick közreműködésével írt *Il misero della croce* (= *A kereszt misztériuma*), amely 1990-ben 2. kiadásban a neves Queriniana (Brescia) kiadónál jelent meg. Alszeghy Zoltán ezeken kívül több teológiai módszertani tanulmányt is adott ki. Könyveit több nyelvre lefordították.

A katolikus dogma fejlődését máról szóló olasz munkáját magyarul is kiadta (Anonymus, Róma, 1976). Ez jelenik meg most itt a „Jezsuita könyvek” „Isten és Tudomány” sorozatában. Egy másik olasz művét szintén ő maga tette át magyarra: *Come si fa la teologia*, 1974 = *Bevezetés a teológiába*, TKK I/1, Róma 1975. Alszeghy Zoltán irányította a *Teológiai Kiskönyvtár* (TKK) sorozat rómaiszerkesztését. A jezsuita szerkesztőbizottság (Alszeghy Zoltán, Nagy Ferenc, Szabó Ferenc, Weissmahr Béla) a 34 füzetből álló sorozattal, külföldön dolgozó magyar teológusok munkáival a hetvenes években jelentős segítséget nyújtottak a vasfüggöny mögött elnyomott magyar egyháznak. P. Alszeghy az említett *Bevezetésen* kívül még négy füzetet írt a TKK-nak: *A kezdetek teológiája*, *Az ember jövője*, *A házasság*, *A gyónás*.

Alszeghy Zoltán tekintélyt szerzett a teológia nemzetközi világában mély meglátásaival, a hagyományok és ugyanakkor a modern áramlatok alapos ismeretével, biztos ítélőképességével. A Gergely-egyetemen nagy tiszteletnek örvendett, kedvelték kollégái és a világ minden részéről érkezett hallgatói. Ismert volt udvariassága, szolgálatkészsége. (Itt megemlítem, hogy nagybeteg rendtársát és munkatársát, az 1979-ben elhunyt Maurizio Flicket, élete utolsó éveiben nagy szeretettel ápolta.) Alszeghy atya egyetemi kutatómunkája és tanítása mellett nem vált szobatudóssá. Figyelemmel kísérte az olasz papnevelést, évente lelki gyakorlatokat adott papoknak és szerzeteseknek, néha világiaknak is. A kutatás és az egyetemi tanítás mellett sok szolgálatot tett a Szentszéknek is. Bár mindig nagyon szerény volt, tőle magától hallottam, hogy pl. jelentős része volt – néhány római jezsuitával együtt – VI. Pál *Evangelii nuntiandi* k. apostoli buzdítása megfogalmazásában, vagy II. János Pál 1991-es magyarországi látogatása beszédeinek előkészítésében. Sajnos, már nem érthette meg a pápalátogatást, mert 1991. május 19-én agyvérzés következtében elhunyt Rómában.

* * *

A dogmafejlődés témája a zsinat másnapján ismét a szakemberek érdeklődésének homlokterébe került. Alszeghy Zoltán alapos munkája ma is időszerű: feldolgozta az akkori bőséges szakirodalmat. Jól érzékeltette a Newman bíborostól a modernista válságon át napjainkig vitatott problémát, amelyre a *Dei Verbum* k. zsinati konstitúció értelmezéseivel sem született egyértelműen elfogadható megoldás. Alszeghy mindjárt könyve elején idézte O. Culmann éleslátó megjegyzését. A protestáns teológus XXIII. János zsinatot megnyitó beszédében elhangzott kijelentéséhez fűzte kritikáját: „A változatlan lényeg és e lényeg megfogalmazása közti határ sokrétű, és nehezen vonható meg. Ezt a problémát nem tárgyalta sem XXIII. János pápa, sem a zsinat. Véleményem szerint a zsinat alapvető gyengesége abban a tényben nyilvánult meg, hogy megoldottnak tekintette a megváltozhatatlan tartalmi mag és a folyamatos naprakészséget igénylő forma közti határ kérdését. [...] Felesleges a tartalom és forma közti különbségről beszélni, ha a későbbiekben nem mutatjuk meg, hogy mi is a tartalmi mag és mi a megfogalmazás.”

Alszeghy Zoltán megvitatta a kérdéssel foglalkozó jelesebb teológusok nézeteit (Ed. Dhnis, K. Rahner, H. de Lubac, Y. Congar, H. Rondet. R. Latourelle, E. Schillebeeckx...) A dogmafejlődést nem lehet csak *külső* fejlődési elvek alkalmazásával ábrázolni, hanem a *hit* szerves struktúrájában kell értelmezni, amelyben együttműködik a kinyilatkoztatás, a kegyelem, az emberi értelem és akarat. Sem az induktív, sem a deduktív gondolkodásmód nem mozgatója a dogmafejlődésnek. Alszeghy tanulmányában bemutatta, hogy a hit változtathatlansága és a dogmák fejlődése nincsenek ellentétben. „Sőt, a Newman kardinális számára oly kedves gondolat szerint a hit változatlan alapelveit csak úgy őrizhetjük meg, ha kifejlesztjük az összes bennünk rejlő lehetőséget. A dogmafejlődés tehát nemcsak új tételeket vezet be a régiek mellé, hanem a Szentlélek hatása alatt és a tanító egyház irányításával újra állítja, és újra gondolja a változhatatlan hitet, úgy, hogy az a mostani emberi létezés kovászává válhasson.”

Szabó Ferenc SJ

* * *

EMBERI ARC

Alszeghy Zoltán jezsuita teológia professzor születésének századik évfordulójára

Száz éve született – 1915-ben, egy gyorsan fejlődő, pezsgő életű világvárosban, Budapesten. Nagyapja író, apja Alszeghy Zsolt egyetemi tanár, a magyar irodalomtörténet kiemelkedő alakja. Anyja is ebben a szellemi körben mozog, így kap Zoltán a szülői házban műveltséget, nyelveket, kultúrát és főként hitet, mely kezdettől fogva olyan alapos pallérozottsággal szereli föl őt, ami révén otthonosan mozog a szellemtörténet világában. Édesapja a magyar műveltség gyökereit kutatja, a középkori iskola-dramák világa asztal melletti téma a családban: ferencesek, piaristák, pálosok, jezsuiták darabjai idézik a kort és igézik meg a fiatalembert, aki aztán az érettségit követően, 18 évesen azonnal belép a Jézus Társaságába. Izgalmas tanulmányok Budapesten, majd 1939-től Rómában a Pápai Gergely Egyetem diákja, ahol doktori fokozatot szerez, és ott fogja a tudása és a kor, a háború, meg ami utána jön... 1949-től 1990-ig a Gergely Egyetem tanára.

Amikor most megemlékező sorokat írok róla, személyes emlékek bukkannak föl bennem, máig élő mély benyomások...

1979-ben kerültem Rómába az ő egyetemére, de bizony nagyon elárvultan, nyelvismeretek nélkül, valójában első magyar diákként a Német Magyar Pápai Kollégiumban. Árva is voltam, mert apámat akkor már kilenc éve elvesztettem. Ő pedig csak két évvel volt idősebb nála.

Az arcára emlékszem, bárhol, becsukott szemmel is. Mert szép arca volt. Nyitott, sugárzó, mosolygó. Valami békesség sugárzott az arcáról. Ma már tudom a pontos szavát is ennek: Serenitas! A lélek benső derűje!

Az alakjára emlékszem, ahogy egyenesen tartotta magát. Nem szálfegyenesen, nem mereven, egyszerűen egyenesen, és picit oldalra billentett, emelt fővel. Mindig tiszta volt a sötétszürke öltönye, a vasalt papi ingével, egész ápoltsága jó benyomást keltett. Meglehet furcsa, hogy erről beszélek? De tudjátok meg, amikor a Germanicumban délben a német diákokkal együtt az olasz past'asciuttát ettük, sokszor éppen erről beszélgettünk. „Álcegiről”- ahogy a németek mondták. Mert a társaim ez MIND

észrevették. Tetszett is nekik. Én pedig büszke voltam, nagyon büszke arra, hogy magyar vagyok, mint ő!

A nagy előadóba mindig pontosan érkezett. Soha nem késett. A katedránál megállt, mellényzsebéből elővett egy kis féltényérnyi kemény lapocskát és azt olvasva imádkozni kezdett. Nagyon figyeltünk. Hamar megtudtuk, hogy az óra elején a kezdőimádság valójában az aznapi előadás lényege, rövid foglalata és azt kérte a Jóistentől, hogy adja nekünk Fia bölcsességét ebben és ebben. Ez a napra, órára-készen megírt imádsága, egyszóval az imádság volt az iránytűje, azzal orientálódott, Jézus felé! Ezt éreztük mindnyájan és álltunk lélegzetviesszafojtva az Ámenig, majd nagy zajjal egyszerre csapódott le a meredek nagyaula háromszáz hajlítható ülőkéje.

Közben valami mulatságos történt, amit nem lehetett megállni mosoly nélkül. A nagy professzor elővett a kabátja zsebéből egy narancssárga tojásfőző órát. Fölhúzta negyvenöt percre. A kis masina szorgalmasan tiktakolt, a csendes nagyterem hátsó zugában is- lehetett hallani. Aztán mi elfeledkeztünk az óráról, ő pedig beszélt a kezdetekről... és a végső dolgokról. negyvenöt percben. Nem a kinti aula csengője intette, ő picit elébb abbahagyta a saját órájára föl és keresztvetés után az ajtó felé indult. Alfától ómegáig tanított, ami belefért az akkor kiszabottba. Tudta *mit* és azt is *hogyan* csinál!

Nem véletlen, hogy a teológia módszertanának nagy megújítója. Hogy azt a valamit, ami a teológia, *miként* lehet „csinálni”. Olyan „jezsuita Öveges József” volt, nem fizikából, hanem dogmatikából, hittanból. De egyszerűen és érthetően. Ez az Alszeghy! Ez is. Mert a dupla órás előadás húsz perces szünetében – én ezt már ’79-ben tiszteletreméltó örökségként kaptam – az ajtó előtt őreá váró sor első emberéhez lépett, belekarolt, akár szeminarista, pap vagy szerzetesnővér, civil vagy klerikus lett legyen – és szépen elkezdett a nagy aulában körbe járni vele. Mint régen Athénben. A peripatetikusok, a körbejárók! A kör végén mindig jött a váltás, a következő menet! S a becsengetésre nem fogyott el a sor!

Sokszor töprengtem, mi lehetett az oka ennek a sajátos, kedves, jó szemmel látott gregoriánás jelenetnek. Biztos a hírnév is! A neves jezsuita! De sokkal inkább valami más. Egyfajta kisugárzás, és bölcsesség, alapos tudás, igen, de mögötte valamiképp egyfajta tiszta gyermekség. Bizalommal teli tekintet, nincs semmi tanáros szigor, vagy komolykodás. „Ha nem lesztek ilyenek, mint a gyermek...!” – mondta a Mester és Alszeghy

jól tudta ezt. Amikor Hamvas Béla az epiphonézis-ről, az istengyermekekről beszél, mindig az Álszeghy arcát látom.

Személyesen is sokat köszönhetek neki. Nemcsak tanárom lett, hanem pályatámogató is. Gyóntatóm és lelkipásztorom. Az a készülék, amivel vállalta az életet, ahogy tartotta az előadásait, kétszer negyvenöt perc tartamban, ahogy előre tudta és kérte, mit is akar mondani, megmutatta a módszer-tanát. A keretet, ami nem a lényeg, de mégis segít, mert út, amin járni lehet. Rajtam is látta, ennek a keretnek a hiányát! Tavasztájt, amikor már a télkabát lekívánkozott rólunk, de nekem nem volt felöltőm, megkérdezte, miért nem abban járok. Nincs nekem! - feleltem. Egy hét múlva elhívott a Városba. Magára vette a felöltőjét, emlékszem, sokáig kereste a pénztárcáját a cellájában és aztán elvitt a „la Rinascente”-be, Róma akkori lelegegységesebb üzletébe, a Corso és a Tritone sarkán. Addig-addig kerestünk, míg olyat találtunk, ami neki is, nekem is tetszett. Aztán mosolyogva megvette és én hazakísértem.

Látta rajtam az első római hónapok lázát, hogy minden erővel töröm magam az olasz nyelv elsajátításában. Kérdezte, olvasok-e valamit olaszul. Mondtam - Még nem tudok olaszul! Gyere el holnap is! - válaszolt és én mentem. Kezébe sárga könyvvel várt. Látom, Agathe Christie! Ez egy giallo, sárga borítójú - innen a név - detektívregény. Akármilyen butaság is, de olvasd, ez az utca nyelve, itt így beszélnek. Tele van társalgással. Persze kiolvastam a vizsgaidőszak kezdetére!

Egyszer, június végén mesélt nekem arról, hogy a nyári három hónapos „vacanze” idején Palermóba megy, aztán Sardegnára, majd Gorizia-ba, Trieszt mellé. Papoknak tart szentignáci lelkipásztorlatokat. Azóta már tudom, hogy ötvenötől kilencvenig - valóban Palermótól Triesztig, egész nyáron át ezt csinálta. Pásztor volt a pásztoroknak. Zsebében előre kész imádsággal és a kezdéskor felhúzott órával. Naprakészen, egy életen át. Biztos, 1991. május 18-án is, amikor Mester hazahívta. Ment, az első szóra.

Még egy emlék! 1988-ban az umbriai Collevalenza-i óriás lelkipásztorlatos központban tartott egyhetes lelkipásztorlatot Joseph Ratzinger bíboros, a Hittani Kongregáció akkori prefektusa hatszáz olasz pap jelenlétében. Engem is meghívtak milánói csiellínós papbarátaim. A lelkipásztorlat végén a tanúságtételek között engem is szólítottak, jöjjön egy hang a vasfüggönyön túlról is. Szóltam. A búcsúzáskor sokan szorongatták a kezemet: Pádre Álszeghy! Pádre Álszeghy! Mádzsár!

Ismerték, mert tanította őket, ismerték, mert rész vettek a lelki gyakorlatain.

Befejezem! Írtam: „És én büszke voltam, nagyon büszke arra, hogy magyar vagyok, mint ő!” Ezt most átteszem jelen időbe. Éppúgy igaz most is, csak éppen hiányos. Büszke vagyok arra, hogy magyar, magyar jezsuita vagyok, mint Ő! De ez nem érdem. Ez ajándék! Köszönöm, Uram, hogy nekünk adtad – az anyján-apján keresztül – a te fiadat, Alszeghy Zoltánt.

P. Vértessaljai László SJ

---

[1] *Lásd Pálos Antal S.J. írását : „Alszeghy Zoltán S.J.(1915-1991)” in *Kortárs magyar jezsuiták/2*, JTMR, Bp.1992, 248. – Vö. még Görföl Tibor – Kránitz Mihály: *Teológusok lexikona*, Osisris, Bp. 2002, 21 („Alszeghy Zoltán”).